

Arrest

nr. 219 542 van 8 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 26 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te bezitten. U bent zestien jaar geleden geboren in de stad Khulna in Bangladesh. Uw vader had er problemen met een politieke partij en daardoor werd u ontvoerd. Na deze ontvoering verliet u Bangladesh op zevenjarige leeftijd samen met uw ouders. U reisde eerst naar het Verenigd Koninkrijk en reisde verder naar België wanneer u negen of tien jaar oud was.

Uw ouders diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 2 augustus 2011. Dit verzoek werd geweigerd door het CGVS omwille van de ongeloofwaardige verklaringen die uw ouders aflegden. Deze beslissing werd gevolgd door de RvV. Uw ouders diende nog een tweede en derde verzoek om internationale bescherming in op respectievelijk 27 augustus 2014 en 7 april 2016, maar telkens werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) genomen aangezien er steeds werd verder gebouwd op reeds ongeloofwaardige bevonden verklaringen.

Intussen leerde u de taal en cultuur van België kennen en ging u hier naar school. Uw beide ouders zijn praktiserende moslims en u werd ook zo opgevoed. Wanneer u ouder werd begon u echter te twifelen aan uw geloof. U gelooft dat er iets is, Allah of iets anders, maar staat niet achter alle tradities die de Islam met zich meebrengt. U gaat niet naar de moskee en neemt ook geen deel aan de ramadan. Uw ouders zijn niet op de hoogte van uw geloofsbeschouwing en u verzint telkens een excuus waarom u niet naar de moskee kan of niet kan deelnemen aan de ramadan.

Op 16 februari 2018 besloot u zelf een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U bent immers verwesterd en kan hierdoor onmogelijk terugkeren naar Bangladesh. U kent immers de taal en de gebruiken van Bangladesh niet en u haat de meeste Bengalen. Bovendien gaan de Bengalen meteen zien dat u verwesterd bent, denken dat u rijk bent en u om die reden ontvoeren. U vreest verder vervolging omwille van uw geloofsbeschouwing. Bij terugkeer naar Bangladesh zou u bovendien niet meer kunnen studeren en geen werk kunnen vinden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van de brief van uw advocaat neer evenals de volgende originele documenten: uw geboorteakte en een klacht bij de politie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw vertrouwenspersoon en uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

*Wat betreft uw vermeende **ontvoering in Bangladesh** dient gesteld te worden dat uw ouders dit reeds uitgebreid aanhaalden in hun eerste verzoek om internationale bescherming. Hun verklaringen hieromtrent waren echter danig tegenstrijdig dat er geen geloof aan gehecht kon worden. Deze appreciatie van het CGVS werd bovendien gevolgd door de RvV. U haalt zelf geen nieuwe verklaringen aan die alsnog een nieuw licht kunnen werpen op de beoordeling van de geloofwaardigheid van deze ontvoering. U kan zich hier immers niets van herinneren. U legt evenwel een klacht neer die uw ouders indiende ten tijde van uw ontvoering, maar die is weinig overtuigend. Documenten hebben immers slechts een bewijswaarde indien zij een geloofwaardig relaas ondersteunen, in casu quod non. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de bewijswaarde van Bengaalse documenten relatief is gezien de wijdverbreide corruptie die in het land aanwezig is (zie document 1).*

Daarnaast blijkt uit een analyse van het document dat deze klacht dateert van 2011 terwijl u reeds in 2009 uw land van herkomst verliet. Deze aanzienlijke discrepantie tussen het document en uw verklaringen bevestigt dan ook het vermoeden dat het een vervalst document betreft.

Wat betreft uw vrees voor vervolging vanwege uw geloofsovertuiging dient te worden vastgesteld dat deze niet kan overtuigen. Zo verklaarde u wel te geloven dat er iets is, Allah of iets anders, maar staat niet achter alle religieuze praktijken die hiermee samengaan (CGVS p.6). Hoewel het CGVS uw geloofsovertuiging niet in vraag stelt, vormt deze geen voldoende basis om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Bangladesh. Er is immers geen reden om aan te nemen dat u deze overtuiging niet kan verder zetten bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh, noch dat deze overtuiging zal leiden tot vervolging door landgenoten. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw levensbeschouwing nauwelijks als controversieel beschouwd worden. U geeft immers zelf aan nog steeds in iets te geloven en u groeide op als moslim (CGVS p.6). U kan dan ook niet gepercipieerd worden als atheïst, maar eerder een niet-praktiserende moslim, hetgeen op zich geen problematische houding is. Deze overtuiging kan u bovendien individueel beleven zonder dat u deze dient te delen met de buitenwereld en zonder dat u zichzelf hiermee in gevaar brengt. U geeft bovendien geen aanstalten uw eigen geloofsovertuiging te willen uitdragen aan anderen. Zo verklaart u dat u andere geloven respecteert en geen problemen heeft met religie op zich (CGSV p.6). Bovendien dient gesteld te worden dat uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat Bangladesh bij wet een seculiere pluralistische parlementaire staat is waarin verschillende religieuze groepen leven, ook in Khulna en Dhaka waar u vroeger verbleef (zie document 2, p.4-5). Hierbij vormt de moslimbevolking de meerderheid. Toch vindt er religieus geweld plaats en soms ook uitsluiting van hulp van de overheid indien de betrokken ambtenaar een conservatieve mindset heeft (zie document 2, p.6, 8). Deze conflicten zijn echter vaak oorspronkelijk van economische en politieke aard en daarom moet iedere zaak individueel bekeken worden (zie document 2, p.10). Bovendien richt het geweld zich tegen niet-moslims, waaronder ook atheïsten (zie document 2, p.6, 8). Hierbij dient benadrukt te worden dat het geweld jegens atheïsten zich beperkt tot personen die hier publiekelijk voor uitkomen, zoals bloggers (zie document 2, p.8). Daar u niet beschouwd kan worden als atheïst en geen aanstalten geeft om uw geloofsovertuiging met de buitenwereld te delen loopt u dan ook geen risico op vervolging bij eventuele terugkeer naar Bangladesh op basis van uw religie. Uw afkeurende houding ten opzichte van religieuze tradities zoals naar de moskee gaan of deelnemen aan de ramadan kan eveneens niet beschouwd worden als vervolging in de zin van artikel 1, A van de Conventie van Genève, zoals gedefinieerd in artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet, of als 'ernstige schade' kwalificeert in de zin van artikel 48/4, § 2 van voormelde wet.

Wat betreft uw verklaringen dat u door uw verblijf van zeven jaar in België zodanig **verwesterd** bent dat u niet meer kan terugkeren naar Bangladesh kunnen eveneens niet overtuigen. Hoewel gelet op de jonge leeftijd waarop u in België aankwam en de relatief lange periode die sindsdien verstreek, kan worden aangenomen dat u zich bepaalde normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft eigen gemaakt, kan niet worden aangenomen dat dit het u onmogelijk maakt om u in uw land van herkomst opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende normen en waarden. Aangepast zijn aan de Belgische maatschappij houdt immers geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Uw verklaringen met betrekking tot uw aanpassing aan de Belgische maatschappij houden echter geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch houden zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U toont op geen enkele manier aan waarom u door uw verblijf in Europa uw leven in Bangladesh niet opnieuw zou kunnen opnemen. U toont niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat u bij terugkeer naar Bangladesh omwille van uw verblijf in Europa anders of als verwesterd gepercipieerd en daardoor gevisieerd zal worden. Het volstaat immers niet te verklaren dat u ontvoerd zou worden omdat u als verwesterd en bijgevolg rijk beschouwd zou worden, doch men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar u echter in gebreke blijft (CGVS p.7).

U haalt verder aan dat u uw huidige levensstijl in Bangladesh niet zal kunnen verderzetten en dat u zich ginds opnieuw zal dienen aan te passen aan een conservatieve cultuur en een andere taal (CGVS p.5, 6, 8). Bovendien beweert u dat u er niet verder kan studeren of werken (CGVS p.7, 9). Deze elementen kunnen echter niet overtuigen. Vooreerst dient er immers wat betreft uw bewering dat u de Bengaalse taal niet machtig bent gesteld worden dat deze niet kan overtuigen.

U leefde immers tot uw zevende levensjaar in Bangladesh en ging er zelfs naar school (CGVS p.9). Zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier hebt u zo uw meest kritieke levensjaren voor het leren van een taal in Bangladesh gespendeerd (zie document 3). Bovendien lijkt het weinig waarschijnlijk dat u werkelijk nauwelijks Bengali spreekt met uw ouders (CGVS p.5). Het is immers vreemd dat zij na zeven jaar Bengali met elkaar en met u te praten in uw land van herkomst plots zouden overschakelen naar het Engels om met u te communiceren (CGVS p.5). Wat er ook van zij, u blijkt een sterke aanleg voor het leren van talen te hebben. Zo leerde u Hindi door de series die uw moeder kijkt en schoolt u zichzelf bij in de Japanse en Chinese taal (CGVS p.8). Uw verklaring dat u het Bengali schrift niet kan lezen lijkt verder ook weinig aannemelijk aangezien u in Bangladesh wel naar school ging (CGVS p.9). Bovendien blijkt u in staat het Japanse en Chinese schrift te leren waardoor er ook van u verwacht kan worden het Bengaalse schrift onder de knie kan krijgen (CGVS p.8). Wat betreft uw afgunst jegens de Bengaalse cultuur dient gesteld te worden dat deze sterk te relativiseren valt. U kan hiervan immers nauwelijks concrete voorbeelden aanhalen. Zo verklaart u enkel dat u Bengalen haat omdat u enkel negatieve dingen over hen ziet op tv en omdat ze met hun handen eten (CGVS p.6). De negatieve berichtgeving op het nieuws is echter niet representatief voor de volledige Bengaalse bevolking. U kan bovendien bezwaarlijk voorhouden dat het loutere gegeven dat u zich in Bangladesh dient te conformeren aan de dominante cultuur en er niet dezelfde kansen op onderwijs en ontplooiing geniet als in België 'vervolging' uitmaakt in de zin van artikel 1, A van de Conventie van Genève, zoals gedefinieerd in artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet, of als 'ernstige schade' kwalificeert in de zin van artikel 48/4, § 2 van voormelde wet. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Bangladesh heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Bangladesh geldende regels. In dit verband wijst het CGVS er nog op dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en verzoekende partij toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij haar terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden.

Het CGVS stelt dan ook vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij uw terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden. Het CGVS wenst er voorts op te wijzen dat een integratie in het gastland niet van belang is bij het beoordelen van een asielaanvraag. De integratie in België is irrelevant bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. De vaststelling dat u in België o.a. opleidingen volgt en interesse vertoont in de Belgische cultuur, betreft elementen die mogelijks aangevoerd kunnen worden in andere procedures, maar volstaan niet om u te erkennen als vluchteling of u de subsidiaire bescherming toe te kennen. U dient beroep te doen op andere procedures dan de asielprocedure om uw verblijf in België te regelen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*De **documenten** die u voorlegt kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De klacht bij de politie werd reeds besproken en de elementen uit de brief van uw advocaat kwamen eveneens aan bod. Uw geboorteakte kan hoogstens uw Bengaalse identiteit aantonen hetgeen niet betwijfeld wordt.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 november 2018 een schending aan van “*schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag*”, “*Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet*”, “*Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”.

Verzoeker merkt op dat het CGVS zich in hoofdzaak beperkt tot het herhalen van de asielmotieven van de ouders van verzoeker, daar waar verzoeker eigen motieven heeft en deze uitdrukkelijk én spontaan heeft kenbaar gemaakt. Verzoeker meent dat het CGVS deze elementen ernstig genomen heeft, hetgeen blijkt uit het feit dat de bestreden beslissing niet naar verzoeker én zijn ouders werd verzonden, maar naar de raadsman van verzoeker, dit na onderhoud tussen het CGVS en de raadsman. Hij legt uit dat de reden in het uiterst persoonlijk én gevoelig karakter van de vrees van verzoeker ligt, reden welke wel werden besproken in de bestreden beslissing, maar waar buiten voor procedurele redenen niet de nodige gevolgen aan gekoppeld werden.

Volgens verzoeker oordeelde het CGVS duidelijk zonder grondige analyse van het verzoek om internationale bescherming en de algemene gegevens eigen aan de zaak, meer in het bijzonder de achtergrond van verzoeker, de opleiding, verwesterde houding, het gebrek of eerder zelf de afkeer van het geloof etc. Verzoeker stelt dat hij zijn land heeft ontvlucht, niet omdat hij daar een keuze toe had, maar wel omdat zijn ouders besloten hadden dat het veel te gevaarlijk was. Zelf is verzoeker het slachtoffer geworden van een ontvoering, waardoor deze redenen eigen worden, echter de vrees voor terugkeer is gelegen in zijn opvoeding in België, totaal gebrek aan perspectieven en mogelijkheden in het land van herkomst etc..

Verzoeker betoogt dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. Al deze elementen werden niet onderzocht.

Verzoeker stelt dat hij veel en gedetailleerde informatie heeft proberen geven, dat hij geantwoord heeft op alle vragen en opmerkingen van het CGVS. Verzoeker stelt dat hij het land ontvlucht is omwille van de problemen die zijn familie en hijzelf hebben gekend, maar ook en vooral voor de vrees welke bestaat bij terugkeer.

Verzoeker stelt tijdens het gehoor te hebben aangegeven dat hij zich van de ontvoering zelf weinig herinneringen heeft, maar dat hij toch een aantal elementen heeft aangehaald die zeker een toegevoegde waarde hebben, maar waarmee zowel het CGVS als de RvV geen rekening hebben gehouden. Verzoeker meent dat het louter verwijzen naar de verklaring van de ouders onvoldoende is omdat de nieuwe elementen aangebracht door verzoeker belangrijk zijn.

Verzoeker betoogt dat het vreemd is dat het CGVS verzoekers houding en gebrek aan geloof niet als problematisch beschouwt, het CGVS deze twijfel aan het geloof wel ernstig nam en hierbij bijzondere voorzorgen werden genomen. Verzoeker meent dat het CGVS bijzonder tegenstrijdig is in haar argumenten en daden. Verzoeker stelt vast dat het CGVS enerzijds overgaat tot kennisgeving van de bestreden beslissing bij verzoekers raadsman, net omdat het CGVS van oordeel was dat de beschermde persoon in een bijzonder gevoelige situatie verkeerde en het geloofselement – ook binnen zijn familie – als problematisch zou kunnen worden beschouwd. Anderzijds stelt verzoeker vast dat het CGVS oordeelde dat het niet-praktiseren niet problematisch zou zijn in een Islamitische samenleving, maar in het Westen verzoeker wel bijzondere bescherming zou moeten genieten door de beslissing niet aan verzoeker rechtstreeks, maar aan zijn raadsman over te maken.

Verzoeker geeft verder aan dat, hoewel hij de basisbeginselen van het geloof kent, hij niet louter niet-praktiserend is, maar innerlijk overtuigd is dat het geloof puur kwakzalverij is. Verzoeker meent dat van hem dan ook niet kan worden verwacht om zijn innerlijke overtuiging opzij te zetten en mee te lopen in een Islamitische samenleving en zich aldaar louter passief te gedragen.

Verzoeker stelt verder dat het CGVS verzoeker vraagt om zijn geloof (of gebrek hieraan) binnenskamers te beleven. Verzoeker haalt artikel 9 van het EVRM aan. Verzoeker haalt aan dat het EHRM meermaals heeft geoordeeld dat in het licht van homoseksualiteit niet mag en kan worden verwacht dat een persoon zijn geaardheid zou afschermen van de buitenwereld.

Hij meent dat deze redenering perfect toepasbaar is inzake geloofsovertuiging en verwijst in die zin naar een uitspraak van het Hof van Justitie van 5 september 2012.

Verzoeker stelt verwesterd te zijn en dat dit tevens door het CGVS werd vastgesteld, nu de bestreden beslissing naar verzoekers raadsman werd verzonden. Verzoeker stelt dat het doorlopen van school, leven en opgroeien in België een diepe impact heeft op de leefomstandigheden, perceptie en opvoeding van een jongere. Verzoeker meent dat deze aanpassing een invloed heeft op het leven en de mogelijkheden van verzoeker in Bangladesh. Verzoeker geeft aan dat een in het buitenland opgegroeide persoon onmiddellijk kan herkend worden in een dominante Islamitische samenleving, waar de verwachtingen van de normale bevolking bijzonder laag en beperkt zijn. Volgens verzoeker heeft deze herkenning dan ook tot gevolg dat er een groter risico bestaat dat verzoeker het slachtoffer zal worden van bendes, politie en andere, die er verkeerdelijk van zullen uitgaan dat verzoeker door zijn westers avontuur rijk is.

Verzoeker bevestigt dat hij verschillende talen spreekt, maar ook dat hij buiten in zijn kinderjaren geen Bengaals meer heeft gelezen of geschreven. Verzoeker stelt dat de taal hem vreemd is, minstens in de mate dat verzoeker onmogelijk op een normale wijze zou kunnen functioneren in Bangladesh. Hij meent dat hij hierdoor nog meer in het vizier zou lopen van fundamentele en religieuze organisaties.

Verzoeker betoogt dat het CGVS alles minimaliseert. Hij stelt dat het uitvoeren van enige 'inhaalbeweging' uiteraard op zich geen schending zou uitmaken van de Conventie van Genève, wel het gegeven dat hij samen met zijn westerse opvattingen, zijn geloof en het verleden van zijn vader, vervolgd zou worden is de kern van de zaak en de reden waarom verzoeker niet kan terugkeren.

Verzoeker voert verder aan dat de overheid in Bangladesh hem geen bescherming kan bieden.

Aangaande de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat er geen enkel onderzoek werd verricht met betrekking tot Bangladesh. Verzoeker betoogt dat er evenwel geen sprake is van oorlog, maar wel van etnische zuiveringen in Bangladesh.

In hoofdorde wordt gevraagd "*de bestwiste beslissing van het Commissariaat Generaal te herzien of te hervormen en aldus verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen.*"

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het CGVS van oordeel was dat verzoeker bijzondere bescherming zou moeten genieten omdat de beslissing niet aan verzoeker rechtstreeks, maar aan zijn

raadsman werd overgemaakt. Verzoeker gaat er echter foutief van uit dat dit gegeven aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Immers het CGVS heeft, gelet op artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, correct gehandeld en verzoeker, een begeleide minderjarige, de mogelijkheid geboden om in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Daarbij werd geoordeeld dat de minderjarige verzoeker die bewust onafhankelijk van zijn ouders een procedure internationale bescherming aanving een kwetsbaar persoon is met speciale procedurele noden. De bestreden beslissing stelt hierover: *“Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw vertrouwenspersoon en uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst”*.

Verzoeker heeft ook recht om geheimhouding, wat de commissaris-generaal heeft gerespecteerd. Hij werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon en zijn correspondentie werd gestuurd naar de gekozen woonplaats, zijnde van zijn raadsman. Verzoeker had immers kenbaar gemaakt dat zijn ouders problemen kunnen hebben met zijn geloofsovertuiging. Dit betekent niet dat verzoeker hierom zou worden vervolgd in geval van terugkeer naar Bangladesh, noch dat zijn ouders hem zouden hinderen in zijn ontwikkeling. Immers het zijn verzoekers ouders die de beslissing namen naar het Westen te migreren.

2.3.2. Verzoeker verklaart niet terug te kunnen naar Bangladesh omdat hij er in 2011 ontvoerd werd, omwille van zijn geloofsovertuiging en omwille van zijn verwestering. Hij stelt tevens dat hij er problemen met de taal, cultuur en het onderwijs zou hebben.

2.3.3. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekers vermeende ontvoering in Bangladesh in 2011 reeds werd aangehaald door zijn ouders in hun eerste verzoek om internationale bescherming. Op 26 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake verzoekers ouders verzoeken om internationale bescherming, wat op 26 maart 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd (nr. 99 826 en nr. 99 827). Noch de commissaris-generaal, noch de Raad hechtte enig geloof aan de vermeende ontvoering van verzoeker. Zo stelde de Raad vast dat verzoekers vader *“de ontvoering van zijn zoontje in 2011 [situeerde] terwijl hij in die periode in het Verenigd Koninkrijk verbleef”*. Verzoeker haalt zelf geen nieuwe verklaringen aan die alsnog een nieuw licht kunnen werpen op de beoordeling van de geloofwaardigheid van deze ontvoering in Bangladesh. Zo stelt hij louter *“Ik was heel klein en dan was er een onderzoek door de politie, dat is logisch, ze hebben me kunnen pakken en terug vrijlaten, meer herinner ik me niet, ik was echt klein, dat kan ik me niet herinneren”* (notities van het persoonlijk onderhoud van 4 juni 2018 (hierna: notities), p. 7). Bovendien verklaart verzoeker overigens zelf dat hij voor zijn komst naar Europa toen hij zeven jaar oud was (dus in 2009) al in het Verenigd Koninkrijk woonde (notities van het persoonlijk onderhoud van 4 juni 2018 (hierna: notities), p. 6), zodat hij onmogelijk in 2011 in Bangladesh kon zijn ontvoerd. Ook de door verzoeker voorgelegde klacht, die zijn ouders indienden ten tijde van zijn ontvoering, dateert van 2011, wat de authenticiteit ervan ondergraaft. Bijkomend kan gewezen worden naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Bengaalse documenten relatief is gezien de wijdverbreide corruptie die in het land aanwezig is (COI Focus *“Bangladesh: corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh”* van 23 februari 2017).

2.3.4. Verder kan verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn geloofsovertuiging niet overtuigen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij innerlijk overtuigd is *“dat het geloof puur kwakzalverij is”*, merkt de Raad op dat verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geen dergelijke extreme stelling heeft ingenomen maar integendeel een duidelijke genuanceerdere visie liet optekenen. Zo verklaarde hij respect te hebben voor andermans geloof, ook zelf te geloven in *“iets of iemand”*, maar dat hij niet kan staan achter allerhande religieuze praktijken eigen aan de islam (*“niet zo gelovig, ik geloof dat er iemand is, maar al dat religieuze gedoe geloof ik niet, ik heb dat niet gezegd in mijn eerste interview want mijn ouders waren erbij, in mijn land zijn ze ook heel religieus, mijn ouders zijn heel gelovig. Ik geloof niets van die ramadan en die andere regels, ik geloof dat er iemand is, Allah of iemand anders, maar meer geloof ik niet, dat is mijn hele grote probleem als ik terug ga naar mijn land, ik heb ook niets tegen geloof ofzo, ik respecteer dat, maar ik geloof daar niet in”*, notities, p. 6).

Verzoeker beleeft aldus een vorm van religiositeit die verbonden is aan “hogere machten” gezien verzoeker nog steeds in “*iemand*” gelooft en bovendien opgroeide als moslim (notities, p. 6). Verzoeker kan dan ook niet gepercipieerd worden als atheïst, zoals het verzoekschrift stelt. Verzoeker is gelovig maar heeft problemen met de wereldse geïnstitutionaliseerde rituelen en praktijken verbonden aan de godsdienst, in zijn geval, van de islam. Een dergelijke levensbeschouwing is bezwaarlijk controversieel te meer hij verklaarde dat hij andere geloofsovertuigingen respecteert en geen problemen heeft met de religie op zich (notities, p. 6).

2.3.5. Uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat religieus geweld tegen religieuze minderheden niet vreemd is aan Bangladesh. Het betreft in essentie gewelddadige aanvallen op leden van etnisch-religieuze minderheden waarvan de motieven aan de basis hiervan zelden te maken hebben met louter religie alleen, maar vooral met politiek, economie, landeigendom en/of criminaliteit (COI Focus “*Bangladesh: Etnische en religieuze minderheden*” van 17 oktober 2017, p. 18). Het is mogelijk, indien de betrokken ambtenaar waar het geweld zich voordoet, een conservatieve ingesteldheid heeft, dat de religieuze minderheden niet de nodige overheidshulp krijgen (COI Focus “*Bangladesh: Etnische en religieuze minderheden*” van 17 oktober 2017, p. 6-7). Er is echter geen enkele aanwijzing dat de Bengaalse staat zich inlaat met actieve vervolging van personen op basis van hun etnie of godsdienst, noch brengt verzoeker deze aan. Verzoeker behoort echter niet tot een religieuze minderheid, hij verklaart niet-praktiserend te zijn. Ten slotte blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Bangladesh bij wet een seculiere pluralistische parlementaire staat is waarin verschillende religieuze groepen leven, ook in Khulna en Dhaka, waar verzoeker vroeger verbleef (notities, p. 5; COI Focus “*Bangladesh: Etnische en religieuze minderheden*” van 17 oktober 2017, p. 4-5). Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat - indien nodig, wat niet wordt aangenomen - de overheid in Bangladesh hem geen bescherming kan bieden.

2.3.6. Verzoeker brengt ook geen informatie aan die aantoonde dat de sociale en religieuze controle dermate is dat zijn levenshouding problemen kan meebrengen, te meer uit bovenstaande COI blijkt dat religieuze intolerantie en extremisme eigenlijk niet passen in de Bengaalse cultuur van interreligieuze co-existentie (p. 7). Aldus toont verzoeker evenmin aan dat hij “*zijn innerlijke overtuiging opzij*” zou moeten zetten om “*mee te lopen in een Islamitische samenleving en zich aldaar louter passief te gedragen*”.

2.3.7. Verzoeker stelt voorts dat hij door zijn verblijf van zeven jaar in België zodanig verwesterd is dat hij niet meer kan terugkeren naar Bangladesh. Verzoeker wijst op zijn godsdienstige ingesteldheid, meent dat hij zijn huidige levensstijl in Bangladesh niet zal kunnen verderzetten, hij zich zal moeten aanpassen aan een conservatieve cultuur en een andere taal (notities, p. 5, p. 6, p. 8) en hij er niet verder zal kunnen studeren of werken (notities, p. 7, p. 9). Verzoeker verwijst ook naar het arrest van het Hof van Justitie van 5 september 2012 (gevoegde zaken Y en Z (C-71/11 en C-99/11)), waarin het Hof de prejudiciële vraag van het Bundesverwaltungsgericht van Duitsland beantwoordt – met name wanneer een inbreuk op de vrijheid van religie een daad van vervolging vormt in de zin van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (de Kwalificatierichtlijn).

2.3.8. Vooreerst benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.3.9. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker kan immers niet stellen dat hij behoort tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet gewijzigd kan worden. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeven. Er kan ook niet worden gesteld dat verwesterde mensen in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben dat in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze ‘verwesterde mensen’ hun eigenheid behouden. Aldus zal de mate waarin ze ‘verwesterd’ zijn een andere uitdrukking geven aan hun re-integratie in hun land van oorsprong.

Ten slotte kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in het land waar ze vandaan komen. Verzoeker dient dan ook op individuele wijze zijn vraag om internationale bescherming te staven en aantonen dat in zijn geval er onoverkomelijke eisen zullen worden gesteld die een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.3.10. In het arrest van het Hof van Justitie van 5 september 2012 (gevoegde zaken Y en Z (C-71/11 en C-99/11)) stelt het Hof *“De rechten waarvan krachtens artikel 15, lid 2, EVRM op geen enkele wijze mag worden afgeweken zijn neergelegd in de artikelen 2, 4, 5, lid 1, en 49 van het Handvest”*. Het Hof bevestigt *“Het in artikel 10, lid 1, van het Handvest neergelegde recht op godsdienstvrijheid stemt overeen met het door artikel 9 EVRM verzekerde recht”* en benadrukt in 57 tot 61 *“De godsdienstvrijheid vormt één van de fundamentele van een democratische samenleving en vormt een grondrecht van de mens. Een aantasting van het recht op godsdienstvrijheid kan dermate ernstig zijn dat zij kan worden gelijkgesteld met de door artikel 15, lid 2, EVRM beoogde gevallen, waar artikel 9, lid 1, van de richtlijn bij wijze van voorbeeld naar verwijst om te bepalen welke handelingen met name moeten worden geacht een vervolging te vormen. Dit betekent echter geenszins dat elke aantasting van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging vormt die de bevoegde autoriteiten verplicht om aan diegene die aan de betrokken aantasting wordt blootgesteld de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, sub d, van de richtlijn te verlenen. Uit de bewoordingen van artikel 9, lid 1, van de richtlijn blijkt veeleer dat een „ernstige schending” van die vrijheid die de betrokken persoon op een aanzienlijke wijze treft noodzakelijk is opdat de betrokken handelingen zouden kunnen worden geacht een vervolging te vormen. Aldus zijn bij voorbaat uitgesloten handelingen die bij de wet gestelde beperkingen vormen op de uitoefening van het grondrecht op godsdienstvrijheid in de zin van artikel 10, lid 1, van het Handvest, die dat recht niet schenden indien zij voldoen aan artikel 52, lid 1, van het Handvest. De handelingen die weliswaar het in artikel 10, lid 1, van het Handvest neergelegde recht schenden maar waarbij die schending niet voldoende ernstig is om ze op een lijn te stellen met een schending van grondrechten van de mens waarvan op grond van artikel 15, lid 2, EVRM niet kan worden afgeweken, kunnen evenmin worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn en van artikel 1 A, van het Verdrag van Genève te vormen”*.

2.3.11. Uit deze rechtspraak kan niet worden afgeleid dat de manier van godsdienstbeleving op zich voldoende is om een verzoeker om internationale bescherming in een situatie te plaatsen waarin hij wordt blootgesteld aan vervolging. Hieruit kan evenmin besloten worden dat verwestering of een westerse levensstijl een godsdienstige overtuiging is. Er werd hoger reeds geoordeeld dat verzoeker een genuanceerd standpunt inneemt ten opzichte van de godsdienst en dat hij ervoor kiest niet actief deel te nemen aan godsdienstige rituelen en praktijken. Verzoeker toont niet aan dat hij zijn meer spirituele wijze van geloofsbeleving niet verder zou kunnen zetten bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh, noch dat deze overtuiging kan leiden tot vervolging door zijn familie of landgenoten.

2.3.12. Ten slotte liggen er geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat een verwesterde levensstijl in Bangladesh een politieke connotatie zou krijgen. Verzoeker beweert dit ook niet.

2.3.13. De Raad betwist niet dat verzoeker in Bangladesh niet dezelfde levensstijl zal hebben als in België. Evenmin wordt betwist dat verzoeker op jonge leeftijd naar België kwam en er kan worden aangenomen dat verzoeker zich bepaalde normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft eigen gemaakt in de relatief lange periode die sindsdien verstreekt, te meer hij ter terechtzitting stelt dat zijn volledig leven zich tussen Belgen afspeelt en hij ook nog schoolgaand is. De Raad heeft ook geen redenen te twijfelen aan de oprechtheid van verzoeker in dit verband.

2.3.14. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen waarom hij door zijn langer verblijf in Europa zijn leven in Bangladesh niet opnieuw zou kunnen opnemen. Waar verzoeker stelt dat hij ontvoerd zou worden omdat hij als verwesterd en bijgevolg rijk beschouwd zou worden, betreft dit een loutere bewering die hij op geen enkele manier concreet aannemelijk maakt (*“ze gaan ook denken dat ik westerling ben, dan gaan ze me als doelwit zien en ontvoeren voor geld, dat gebeurt daar, dat heb ik een keer op het nieuws gezien met mijn vader.”*, notities, p. 7). Ter terechtzitting wordt nog gesteld dat verzoeker eraan voorbij blijkt te gaan dat in Bangladesh vele mensen wonen die studeerden in het buitenland, handel drijven met het buitenland of familie hebben in het buitenland. Zelfs indien verzoeker als verwesterd gepercipieerd zou worden, dan nog toont verzoeker niet aan dat hij ingeval van terugkeer naar Bangladesh hierom negatief zou worden geïmponeerd, laat staan vervolgd.

Aanpassingen van zijn kant zijn hoe dan ook een inherent kenmerk van het internationaal (im)migreren, en aldus ook aan een eventuele re-integratie in het land van herkomst wanneer er geen nood is aan internationale bescherming.

2.3.15. Het dient echter te worden benadrukt dat het Vluchtelingenverdrag niet bedoeld is als antwoord op de diverse levensstijlen in verschillende landen. Integendeel artikel 2 van het Vluchtelingenverdrag stelt duidelijk dat vluchtelingen plichten hebben tegenover het land waarin zij zich bevinden. *“Deze plichten brengen in het bijzonder mede, dat de vluchteling zich houdt zowel aan de wetten en voorschriften als aan de maatregelen, genomen voor de handhaving van de openbare orde”*.

2.3.16. Waar verzoeker ten slotte betoogt dat hij de Bengaalse taal nog onvoldoende machtig is kan ook dit niet als een onmogelijke hindernis worden aanzien. Immers, verzoeker leefde tot zijn zevende in Bangladesh, ging er zelfs naar school (notities, p. 9) en heeft aldus zijn meest kritieke levensjaren voor het leren van een taal in Bangladesh gespendeerd (administratief dossier, *“Language development in children: 0-8 years”*). Voorts is redelijk aan te nemen dat verzoeker niet geheel vreemd is aan het Bengali, ook al spreekt hij met zijn ouders voornamelijk het Engels (notities, p. 5). Ten slotte kan blijken dat verzoeker over een sterke taalaanleg beschikt. Zo geeft hij aan *“Japans, Frans, Engels, Nederlands, Chinees, een beetje Bengali, Hindi kan ik een beetje van als mijn ma naar series kijk”* (notities, p. 8) te spreken. Bovendien stelt verzoeker dat hij het Japanse schrift aanleert (notities, p. 8), zodat kan worden aangenomen dat verzoeker eveneens over het vermogen beschikt om het Bengali schrift te leren. Verzoeker is duidelijk een ernstige begaafde tiener die de mogelijkheden die hem ter beschikking staan in België gebruikt. Dit is weliswaar een teken van integratie maar kan geen nood aan internationale bescherming aantonen.

2.3.17. Verzoeker weet voorts zijn afkeer ten aanzien van de Bengaalse cultuur nauwelijks concreet toe te lichten. Zo verklaart hij geen Bengaalse vrienden te hebben en *“om eerlijk te zijn, de cultuur van Bangladesh haat ik, de mensen van mijn land, sommige zijn goed en sommigen haat ik. De cultuur ken ik niet, maar ... ik ben hier opgegroeid, ik weet niets van de cultuur van Bangladesh, dus ik ga er ook niet mee om”* (notities, p. 6). Gevraagd om te verduidelijken waarom hij sommige mensen uit Bangladesh haat, antwoordt verzoeker *“Mijn ouders vertellen verhalen van toen we daar woonden en van sommige mensen enzo, en als ik dat hoor dan voel ik dat slecht is. Mijn vader kijkt ook Bengaals nieuws en dan legt mijn vader dat ook uit want ik versta ook niet alles. En dat is altijd slecht nieuws, daarom zeg ik dat de mensen hatelijk zijn, niet allemaal, maar de meeste.”* (notities, p. 6). De negatieve berichtgeving op het nieuws is echter niet representatief voor de volledige Bengaalse bevolking. Ook waar verzoeker stelde dat hij *“soms mee [kijkt] naar de series die mijn ouders bekijken, met handen eten, ik eet met vork en mes, ik eet thuis met bestek en mijn ouders met handen, ik zie hoe ze elkaar begroeten en naar de moskee gaan op vrijdag, ik ken die cultuur ook echt niet, ik kan daar niet mee omgaan, ik ken de cultuur van België, het dagelijks leven en dat doe ik ook, van Bangladesh weet ik echt niets van de cultuur, en dat zou ik ook niet kunnen leren.”* (notities, p. 8), is dit bezwaarlijk een afdoend en onderbouwd argument voor verzoekers afkeer voor de Bengaalse cultuur. Bovendien zijn bepaalde (her)aanpassingen aan de in Bangladesh heersende culturele normen en waarden onoverkomelijk en toont verzoeker hiermee niet aan dat een persoonlijke aanpassing hieraan, fundamentele rechten zouden schenden in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet met name van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 1 van het EU-Handvest dat stelt dat de menselijke waardigheid onschendbaar is en moet worden geëerbiedigd en beschermd. Evenmin toont verzoeker aan dat er bij hem nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken aanwezig zijn die het aannemelijk maken dat deze dermate fundamenteel zijn dat hij ze niet kan veranderen of niet kan worden verwacht dat hij ze verandert zoals gesteld in HvJ 5 september 2012, Y & Z / Duitsland, (C-71/11 en C-99/11) en HvJ 7 november 2013, X, Y en Z / de Minister voor immigratie en asiel, C-199/12, C-200/12 en C-201/12).

2.3.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.19. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.20. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.21. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen en verder omschrijven van zijn asielmotieven, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die een ander daglicht kunnen werpen op bovenvermelde appreciatie.

2.3.22. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht met betrekking tot de veiligheidssituatie gebrekkig heeft uitgevoerd, doch blijft algemeen. Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. Hoewel verzoeker beweert dat er zich in Bangladesh etnische zuiveringen voordoen, voert verzoeker geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.4. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.4.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.4.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK